

Kali se jen chtěla
s někým kamarádit.

Oběd o samotě

Stacy Lynn Carrollová

(Podle skutečné události)

*Svatý Duch šeptá tichým, jemným hlasem.
(Viz Zpěvník pro děti, 56.)*

Kali vešla do jídelny a rozhlédla se. Všechny ostatní děti se rozbíhaly ke kamarádům a obsazovaly stoly. Ve vzduchu se mísily nadšené hlasy a veselý smích. Škola začala teprve včera, ale zdálo se, že si už každý našel někoho, s kým chodí na oběd. Každý kromě Kali.

Kali sevřela rukojeť krabičky s obědem a vydala se k jednomu stolu. „Můžu si vedle tebe sednout?“ zeptala se.

Holčička s dlouhým hnědým copem k ní zvedla oči. Pohrdlivě si odfrkla a zavrtěla hlavou. „Ne. Tady už je obsazeno,“ řekla.

„Dobře.“ Kali se přesunula k jiné prázdné židli a položila si krabičku s obědem.

„Sem si sednout nemůžeš! Já to místo pro

někoho držím,“ řekl chlapec v zelené proužkované košili. A shodil Kali krabičku na zem. Všichni jeho kamarádi se rozesmáli.

Kali se sehnula a krabičku zase zvedla. Přešla přes jídelnu a usadila se u prázdného stolu. Zhlédla nějaké dítě z jejich ulice, tak na ně zkusila zamávat, ale chlapec se odvrátil. Kali se zamračila. Proč se s ní nikdo nechce kamarádit?

Sklopila oči a zadívala se na oběd. Chuť k jídlu jí přešla. Otřela si oči, krabičku zase zavřela a vyšla ven.

Každý si tam už hrál se svými kamarády. Kali se posadila na prázdnou lavičku a sledovala ostatní děti, jak se baví bez ní. Pak si všimla podobně starého hochy, který seděl sám na trávníku. Žlutou košili měl trochu

ušpiněnou a vlasy mu vzadu trčely jako vrabčí hnízdo.

Kali odvrátila pohled. Uviděla skupinku spolužáků ze třídy, jak hrají vybíjenou. Byla by moc ráda, kdyby ji pozvaly, aby si zahrála s nimi.

Znovu zalétla očima k onomu chlapci. Se svěšenou hlavou trhal trávu kolem svých nohou. Kali vytanulo na mysli, co jí občas říkává maminka: *Všímej si dětí, které jsou samy.*

Zamračila se. Vždyť *ona* je také sama. S *ní* se taky nikdo nechce kamarádit!

Poté si Kali vzpomněla, jak se dala před rokem pokřtít. Slíbila, že bude naslouchat Duchu Svatému. Možná se jí teď Duch Svatý snaží připomenout, co jí řekla maminka. Možná jí Duch Svatý zkusí naznačit, aby si šla s tím chlapcem ve žluté košili hrát.

Kali si povzdechla a vstala. V srdci se jí rozlil hřejivý pocit. Došla až k onomu chlapci a posadila se vedle něho do trávy.

„Ahoj,“ oslovila ho.

„Ahoj,“ zamumlal.

„Jakou máš nejradši barvu?“

„Hm ... zelenou.“

„Zelená je bezva. Já mám ráda růžovou,“ řekla Kali. „A máš nějaké oblíbené zvíře?“

Chlapec se v sedě trochu narovnal a podíval se na ni. „Jo. Mám moc rád dinosaury.“

„To já taky. Nejvíc se mi líbí triceratops.“

Chlapec se usmál.

Potom zazvonilo. Kali se zvedla a zamávala chlapci na rozloučenou. Vracela se sama do třídy a usmívala se. Možná si nenašla nejlepšího kamaráda, ale měla radost, že aspoň trochu zpřijemnila přestávku někomu jinému. ●

Autorka žije v Utahu v USA.

Ráno jsem hodně spěchal do školy. Ale pak mě něco ponouklo, abych si doma nejdřív přibalil pytlík brambůrků. Kamarád Drew vypadal po obědě trochu smutně. Zeptal jsem se ho, co se stalo. Odpověděl mi, že si oběd zapomněl doma. Vzpomněl jsem si na brambůrky a dal jsem mu je. Drew se rozzářil: „To je to nejhezčí, co pro mě kdo ve škole udělal.“

Durham M., 11 let, Utah, USA

